

เขาค้นพบหัวใจซุกอยู่ในร้านหนังสือ – หัวใจที่ว่าหมายถึงหัวใจของมนุษย์จริงๆ หัวใจทั้งก้อนที่เกรอะไปด้วยเลือดแห้ง หัวใจที่ซีดเซียว เริ่มจะแห้งแข็งเป็นสีน้ำตาลอมแดงซ้าๆเหมือนชมพูแก่หม่นหม่นเน่าๆที่พลัดหล่นอยู่ใต้ต้นไม้ หัวใจไม่รู้เพศที่ถูกจัดวางอย่างบรรจงบนชั้นหนังสือ วางทับอยู่บนหนังสือของ ฟรานซ์ คาฟกา กั้นอยู่ระหว่างหนังสือของ มาร์เกริต ดูราส์ และหนังสือ ‘ประวัติศาสตร์ที่เพิ่งสร้าง’

คดีฆาตกรรมไม่ทราบผู้ตายนี้สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งเมืองเล็กๆ แรกทีเดียวมันดูคล้ายกับการเล่นตลก มันอาจเป็นเพียงหัวใจของสัตว์ก็เป็นได้และตำรวจก็เชื่ออย่างนั้นอยู่ราวๆสองสามชั่วโมง จนกระทั่งมีการค้นพบ ศีรษะ ศีรษะที่คล้ายของหญิงสาว วางอยู่บนเบาะนั่งในโรงภาพยนตร์ประจำเมือง ศีรษะซึ่งหันไปทางจอว่างเปล่า ผมนุ่มนวลยาวสยายเคลืออยู่บนเก้าอี้ เลือดแห้งเกรอะกรังกลายเป็นเนื้อเดียวกับสีของเบาะนั่ง ดวงตาสองข้างถูกควักออกไป เด็กหนุ่มคนฉายหนังเป็นค้นพบศีรษะ เขาตกอยู่ในอาการครึ่งดีครึ่งบ้าราวๆสองสามชั่วโมงหลังจากนั้น และเป็นอันว่ารอบฉายของภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ที่เพิ่งเข้าฉายถูกยกเลิกไป ตลอดสองวันเมื่อหน่วยสอบสวนปิดโรงฉายแล้วเข้าค้นทุกตารางนิ้ว คาดหวังจะพบหลักฐานอะไรบ้าง หากหาไม่พบกระทั่งดวงตาของศพ

แม้จะหลายปีล่วงมาก็จะไม่มีการค้นพบร่างกายของเธอ พบเพียงหัวใจและศีรษะ ซึ่งยืนยันความเป็นเจ้าของของกันและกันผ่านการตรวจดีเอ็นเอ ข้อสันนิษฐานมีเป็นร้อยแปดหากล้วนต่างลงเอยสู่ทางตันทั้งสิ้น ไม่มีผู้ต้องสงสัย อันที่จริงมีอยู่รายหนึ่งแต่ก็พิสูจน์ได้ในเวลาต่อมาว่าไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ อันที่จริงนี้ไม่มีกระทั่งเหยื่อ ไม่มีคนในเมืองที่สูญหาย

A heart was found in a bookshop – a real human heart, a whole heart crusted with dry blood, discoloured and hardened, veering to reddish brown like an overripe rose apple fallen to the ground, a heart of unknown gender placed decoratively on a bookshelf over a book by Franz Kafka and between a book by Marguerite Duras and a book entitled *Recent History**

* *Prawatisart Thee Phueng Sang*, by Somsak Jiamtheerasakun, 2001, about events in Thailand on 14 October 1973 (fall of military regime) and 6 October 1976 (violent end of democratic interlude)

The murder case of an unknown person shook the entire small town. At first it looked like a prank. Perhaps it was only an animal's heart, and that's what the police believed for a few hours until a head was found, the head of a young woman, placed on a seat in the town cinema, facing the empty screen, long soft hair spread over the seat, caked blood at the neck matching the colour of the seat. The eyes had been gouged out. The young projectionist who found the head was half demented for the next few hours, and as it was, the showing of the historical film that had just begun had to be cancelled. In the two days they closed down the cinema, the police searched every square inch in the hope of finding some evidence but didn't find any, not even the missing eyes.

Even though many years have gone by the body of the victim has not been found – only the heart and the head, which DNA tests proved were of the same person. All of the numerous assumptions led to dead ends. There was no suspect. Actually there was one, but it was established later that he had nothing to do with the case. And there wasn't even a victim. Nobody in town had disappeared.

ไป ไม่มีการแจ้งความเกี่ยวกับคนหาย ศีรษะของศพ
พอจะวาดโครงร่างใบหน้าของสตรีผู้งดงามอย่างชวน
เสรั้าสร้อยขึ้นมาคนหนึ่ง แต่การปิดประกาศตามหา
เป็นราวกับการโยนหินลงในบ่อลึกซึ่งไม่ได้ยินกระทั่ง
เสียงหินตกกระทบผิวน้ำ ทุกอย่างดูเหมือนจะลบเลือน
ไปเชื่องช้าถ้าไม่บังเอิญนายตำรวจหนุ่มจะค้นพบความ
จริงว่าผู้พบเห็นเหตุการณ์สองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน
วันนั้นเกี่ยวโยงเชื่อมถึงกัน กล่าวให้ถูกต้องพวกเขาทั้ง
คู่เป็นเหมือนคู่รักประหลาดประจำเมือง เด็กหนุ่มสาว
ผิวเผือดพูดน้อยที่แทบจะตัวติดกัน ลูกหลานคบคิดข้าง
ตามใจ เด็กสาวยังเรียนอยู่ชั้นมัธยม ขณะที่เด็กหนุ่ม
เลิกเรียนมาเป็นคนงานในร้านหนังสือ เรื่องที่พวกเขา
ตัวแทบจะติดกันเป็นเรื่องที่ใครๆก็รู้ ตำรวจเรียกทั้งคู่
ไปสอบสวน ถึงขนาดออกติดตามคนทั้งคู่ แต่ก็ไม่ได้
ความลับหน้า อันที่จริงแทบจะเรียกได้ว่าเด็กหนุ่มสาว
ทั้งคู่ไม่มีทางจะเป็นฆาตกรได้ พวกเขาประบางอ่อน
ไหวเหมือนสัตว์ศึกดำบรรพ์ที่โพร้งบางใต้ทะเลลึก
นายตำรวจวานึกข้อสรุปนั้นขึ้นขณะเขานั่งดูรายการ
สารคดีสัตว์ใต้ทะเลกับลูกสาว พวกเขาสนะเยือกตอน
ที่ตำรวจไปถึงที่เกิดเหตุ และดูเหมือนมีคนจงใจให้คน
ทั้งคู่พบเห็นเหตุการณ์ พวกเขาเป็นเหยื่อมากกว่าจะเป็น
ผู้ต้องหา ถึงกระนั้นเขาก็ไม่สามารถตัดเด็กทั้งคู่ออกไป
ได้ เขาสลัดเด็กสองคนนี้ออกไปจากหัวไม่ได้ ที่หน้า
หน้าคือดูเหมือนเหตุการณ์นี้จะสั้นสะเทือนเด็กทั้งคู่ไป
ถึงข้างใน หลังเหตุการณ์นั้นพวกเขาไม่เชื่อใจใครอีก
ไม่แม้กระทั่งกันและกัน ไม่นานหลังจากนั้นเด็กสาว
ออกจากเมือง และแทบจะไม่เคยกลับมาที่นั่นอีกเลย
เด็กหนุ่มยังคงอยู่ บ่อยครั้งจ้องมองบึงน้ำว่างเปล่าเหม่อ
ลอย บางทีศพของเด็กสาวอาจจมอยู่ก้นบึง นายตำรวจ
อีกคนสงสัย แต่เขาไม่มีกำลังสามารถพอจะล้อมให้
คนอื่นๆเชื่อพอที่จะปิดบึงน้ำหาศพ

There had been no report of any person missing. The head
was enough to picture a beautiful woman, but putting up
missing person notices was like throwing stones in a well
so deep you wouldn't even hear them hitting the water. It
looked as if everything would slowly fade into oblivion had
not a young police officer found out by chance that there
was a link between the two witnesses of the discoveries
that day. More so, the two of them formed a couple that
passed for odd in the town, a pale-skinned boy and girl who
spoke little and were almost conjoined, the scions of indul-
gent men of means. The girl was still in secondary school
whereas the boy had left school to work in the bookshop.
The story of those two who were almost conjoined was
known to all. The police summoned the two of them for in-
vestigation, even tailed them, but made no progress. Actu-
ally it could almost be claimed that there was no way those
two youngsters could be the murderers. They were sensi-
tive like those translucent ancient creatures in the depths of
the sea, the young police officer reflected as he sat watch-
ing a documentary on marine fauna with his daughter. The
two of them were shivering when the police came to the
sites of the finds and it seemed some people were intent
on the two of them witnessing the events. They were preys
more than suspects. Nevertheless he wasn't able to dis-
count them. He couldn't put them out of his mind. Signifi-
cantly, witnessing the discoveries seemed to have disturbed
the two of them deeply. They no longer trusted anyone, not
even each other. Not long after that, the girl left town and
seldom returned. The boy remained, often gazing emptily at
the expanse of water of the swamp. Maybe that girl's body
had sunk to the bottom of the swamp, another police of-
ficer speculated, but he wasn't in a position to convince his
superiors to carry out a search for the body in the swamp.